

Bilinmez

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Ocak 2024

“Beni bir son bekliyor, az sonra orada olmam gerek
Provası tamamlanmış yalnızlığımın
Üstüm ince ve örtük
Gözlerim, onlar, karabasan ağırlayan bir rüya
Hayır anlatmak istediğim bu değildi çabası
Artık çok geç, herkes dağıldı
Aslında, aslında, aslında...
Böyle olmasını istemezdim ama yanıştı”(Alıntı)

Bir düş' e mahal veren sıradanlığın izbesinde saklı düşlemsel bir zeminde saklı kalan yarım ile eşleşen
sonlanmayan acım.

Kasvetli bir rengin kılavuzuyum göğünse kolluk kuvveti adeta içimde sarpa saran soluk yalnızlık ülkesi
ve işte başşehri sevgi içimin her kıyıldığında kalemlerle kıyama durduğum bir arpacı kumrusu müsveddesi.

Bağdaş kurduğum satırlarım var eriyen.

Bilumum rüzgârım ben içine ters esen.

Esefle söylenen hazan göğün bakracı.

Adaklar adadığım sonumdan sonrası solumdan kalktığım günün ortası:

Ben bir yıldı atıyım ama yetmez.

Bir yergi bir yargı baş veren fıdanda saklı soğuk ellerim içime kaçan bir kuş gibi seken yüreğimden fazlası
haram bana ben en çok hüznle beslenirim: besle kargayı oysun gözünü acımla açan bir çiçek
açamadığımda içine dönük bir lehçe ön sözü umut son sözü ölüm olan bilmece.

Hangi rengim?

Bilinmez.

Ufka bandığım kesme şekerim: eri eri yüreğin de emir eri.

Her gün her gece.

Bayat ekmek tadında umut taze çıkmış fırından sevgi bazense laçka olan bir sayaç.